

Arrest

nr. 166 111 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X,
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. RODRIGUEZ die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen een vierde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 85.774 van 9 augustus 2012 omdat ze niet hebben aangetoond geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten in

geval van eventuele problemen. Hun beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen. Hun tweede en derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissingen dient te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag hebben verklaard Albanië te hebben verlaten als gevolg van de bloedwraak die werd ingezet door de familie van M. L. en hun vrees voor de voormalige leden van de criminele groep van M. L. die zijn dood zouden willen wreken.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: verzoeker zijn Albanees rijbewijs, een verslag van de brandweer van Lezhë, een proces-verbaal opgesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kurbin, een bundel rapporten over bloedwraak in Albanië, een aantal brieven van hun raadsman, drie steunbrieven van de scholen/sportclub van hun drie kinderen en drie medische verslagen voor een dochter.

Uit de bestreden beslissingen blijkt o.a. dat verzoeker niet veel wist te vertellen over het verloop van de verzoeningspogingen en dat er vraagtekens werden geplaatst bij het incident waarbij een winkelruimte opzettelijk in brand zou zijn gestoken. Daarnaast hebben verzoekers niet aangetoond geen beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Albanese autoriteiten.

3.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

3.2. In zoverre verzoekers zich beroepen op elementen zoals aangevoerd in het kader van hun eerdere asielaanvragen, wijst de Raad er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoekers aanhalen dat de commissaris-generaal focust op de documenten die niet werden neergelegd en heeft verklaard dat enkel om die reden de opzettelijke brandstichting niet werd bewezen, merkt de Raad op dat uit het attest van de brandweer enkel blijkt dat ze zijn tussengekomen om de brand te blussen maar niet dat het om een opzettelijke brandstichting zou gaan. In het attest wordt uitdrukkelijk verwezen naar een rapport over de brandoorzaak dat in het bezit is van de brandweer, dat verzoeker niet kon voorleggen. Daarnaast heeft verzoeker volgende documenten eveneens niet voorgelegd: de klacht voor brandstichting die zijn vader heeft ingediend, de aangifte van de huurder van het pand die een klacht indiende bij de politie en de documenten van de verzekering in verband met de oorzaak van de brand.

Verzoekers merken op dat de commissaris-generaal enkel zegt dat het proces-verbaal geen objectieve bron is en dat dit evident is in een vendetta zaak aangezien de familie wordt gevisieerd. De Raad wijst erop dat de broer van verzoeker de familie van M. L. niet concreet heeft benoemd tijdens zijn

ondervraging bij de gerechtelijke politie en zijn broer evenmin verwees naar de mogelijke betrokkenheid van vrienden van M. L.

De Raad wijst er verder op dat documenten immers enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad merkt op dat een verwijzing naar enkele rapporten omtrent de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, niet volstaan om aan te tonen dat de Albanese autoriteiten met betrekking tot hun beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers op deze wijze in gebreke blijven. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend stavingstuk gevoegd: een kopie van de paspoorten alsook van de schoolattesten van hun kinderen (stuk 3). Deze stavingstukken doen geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissingen.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

6. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 februari 2016, voeren verzoekende partijen aan dat in de beschikking niet wordt geantwoord aangaande het gemotiveerd verzoek voor een psychiatrisch onderzoek van hun dochter. Zij verwijzen in dit verband naar rechtspraak van de Raad en rechtspraak van het EHRM van 9 maart 2010 en stellen dat het de

taak is van het Commissariaat-generaal om elke twijfel weg te nemen alvorens een weigeringsbeslissing wordt genomen. Zij benadrukken dat hun dochter K. minderjarig is en bijzonder kwetsbaar en dat de asielinstanties dan ook in het bijzonder aandacht moeten besteden aan dit gegeven en de nodige medewerkingsplicht hebben. Verzoekende partijen stellen dat de gevolgen van de vendetta ook betrekking hebben op de kinderen, terwijl *in casu* geen aandacht is besteed aan de persoonlijke en concrete situatie van K.. Zij vervolgen dat psychiater S. attesteerde dat K. zwaar getraumatiseerd was door de doodsb bedreigingen aan haar ouders en dat het medisch attest minstens de subjectieve vrees objectificeert die deze familie heeft om terug te keren naar hun land van herkomst omwille van de problematiek van bloedwraak. Verzoekende partijen beklagen zich erover dat K. gehoord werd door een gewone ambtenaar en dat in de beslissingen wordt gesteld dat zij beroep kunnen doen op hun eigen autoriteiten (ook op het vlak van gezondheidszorg) en zij indien nodig een artikel 9ter moeten indienen. Verzoekende partijen benadrukken dat het trauma van K. haar verhindert om terug te keren. Verzoekende partijen wijzen nog op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en het feit dat conform rechtspraak van de Raad en het EHRM, het Commissariaat-generaal de voorgelegde medische documenten niet buiten beschouwing kan laten zonder over te gaan tot een tegenexpertise. Voorts stellen verzoekende partijen, onder verwijzing naar verschillende rapporten over het bestaan van de Kanun, bloedwraak en de bescherming van de Albanese autoriteiten, dat in tegenstelling tot wat in de beschikking wordt gesteld nagegaan dient te worden of de effectieve en efficiënte tussenkomst van de overheid aannemelijk is. Verzoeker heeft een man gedood, wat niet wordt betwist. Hij heeft zijn gevangenisstraf uitgezeten en in deze context is het aannemelijk dat een vendetta is uitgesproken waartegen de bescherming van de overheid niet gegarandeerd is.

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, daargelaten het feit of eerste verzoekende partij daadwerkelijk een man heeft gedood, in het kader van onderhavige asielaanvraag op grond van de verschillende vaststellingen van het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing, welke door verzoekende partijen niet worden ontkracht of weerlegd, geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaald problematiek van bloedwraak. Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele elementen aan die hier een ander licht op vermogen te werpen of afbreuk aan te doen, laat staan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de ingeroepen bloedwraak vanwege de familie, naasten of vrienden van een zekere M.L. ook maar engszins te herstellen.

4.3. Bovendien, waar verzoekende partijen thans, onder verwijzing naar verschillende rapporten over het bestaan van de Kanun, bloedwraak en de bescherming van de Albanese autoriteiten, laten gelden dat nagegaan dient te worden of de effectieve en efficiënte tussenkomst van de overheid aannemelijk is, dient er opnieuw, los van de geloofwaardigheid van het relaas, op te worden gewezen dat, zoals in de beschikking wordt gesteld, *“een verwijzing naar enkele rapporten omtrent de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, niet volstaan om aan te tonen dat de Albanese autoriteiten met betrekking tot hun beweerdde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers op deze wijze in gebreke blijven. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun beweerdde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.”* Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op en brengen geen concrete en valabele argumenten bij die hieraan afbreuk vermogen te doen. Uit niets blijkt aldus en verzoekende partijen tonen, zoals eerder werd vastgesteld in het kader van hun eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 85 774 van 09 augustus 2012, niet concreet aan -ze beperken zich immers louter tot het op algemene wijze verwijzen naar enkele rapporten- dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen naar aanleiding van de beweerdde bloedwraak, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming ontbeert.

Uit de informatie door het Commissariaat-generaal bij het administratief dossier gevoegd en de analyse hiervan blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaren te vrezen.

4.4. Met betrekking tot verzoekende partijen hun betoog omtrent de psychische problemen van hun minderjarige dochter K., in welk verband ze verwijzen naar rechtspraak van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat in tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze voorhouden, door het Commissariaat-generaal wel

degelijk rekening werd gehouden met de persoonlijke en concrete situatie van K. Zo werd speciaal voor K. op 31 augustus 2015 door het Commissariaat-generaal een verhoor ingericht waarin uitgebreid en gericht naar haar persoonlijke situatie werd gepeild/gevraagd en waarbij zij voldoende de mogelijkheid had om haar persoonlijke relaas/situatie uiteen te zetten, een mogelijkheid waarvan ze uitgebreid en spontaan gebruik maakte (Administratief dossier, stuk 28 'landeninformatie', gehoorverslag CGVS dochter K.S. d.d. 31 augustus 2015). Het gehoor was aangepast aan de leeftijd van K., en zij werd wel, in tegenstelling tot de beweringen, door een hiertoe gespecialiseerd medewerker van het Commissariaat-generaal gehoord. Bovendien werd noch door K., noch door haar vader die als voogd bij het verhoor aanwezig was ook maar enige opmerking gemaakt omtrent de ambtenaar die het gehoor afnam en het feit dat deze niet (bijzonder) gekwalificeerd zou zijn (geweest) om een dergelijke analyse te doen, hetgeen blijkens de gegevens van het administratief dossier dus wel degelijk het geval was. Verzoekende partijen hun kritiek dienaangaande mist derhalve elke grondslag en alle ernst en is laattijdig.

Verzoekende partijen bekritisieren zeer algemeen, doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen in de bestreden beslissingen omtrent hun dochter K., en in het bijzonder haar gezondheid wordt vastgesteld, met name: *"Ten slotte, wat betreft de gezondheid van uw dochter K. S., die kampt met psychische problemen omwille van een vrees voor een terugkeer naar Albanië (K. stelt in Albanië bang te zijn voor mannen met een pistool die wraak willen nemen omdat u hun makker ombracht), verwijzen jullie naar enkele neergelegde medische attesten (gehoor CGVS Klea, p.3,6; document 7-9). De door jullie ingeroepen medische problemen van uw dochter doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie voor eventuele veiligheidsproblemen beroep kunnen doen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Voorts heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat jullie voor de medische problemen van uw dochter omwille van redenen opgesomd in de Vluchtelingenconventie geen gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Albanië. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat de vrees van uw dochter betreft dat zij omwille van de hele situatie niet naar school zou kunnen gaan in Albanië, moet opgemerkt dat ook dit niet kan weerhouden daar gelet op voorgaande vaststellingen uw beweerde problemen geenszins weten te overtuigen (gehoor CGVS K., p.3)."* Verzoekende partijen beperken zich louter tot het herhalen van die motieven, doch ze brengen geen concrete en valabele elementen aan -en ondernemen hiertoe geen ernstige poging- die deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Betreffende de door verzoekende partijen aangebrachte medische attesten van dokter M.S., waarin wordt gesteld dat hun dochter K. zwaar getraumatiseerd is door de doodsb bedreigingen aan het adres van haar ouders, en welke volgens hen minstens de subjectieve vrees objectiveren die hun familie heeft om terug te keren naar hun land van herkomst omwille van de problematiek van bloedwraak, merkt de Raad op dat ofschoon aangenomen kan worden dat zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor een asielrelaas, dergelijke attesten op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Zulke attesten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen zij evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde problemen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan evenwel nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de vastgestelde medische-psychologische werden opgelopen (cf. RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De Raad merkt ook op dat de oorzaak die in de betreffende attesten wordt vermeld louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoekende partijen hun dochter K. hieromtrent. *In casu* baseert en dient dokter M.S., van wiens hand de medische attesten zijn, zich te steunen op de verklaringen van K. omtrent de oorzaak van haar psychologische problemen, verklaringen (omtrent een vrees/bloedwraakproblematiek) welke echter ongeloofwaardig werden/worden bevonden. De medische attesten zijn derhalve, gelet op het voorgaande, niet van aard een ander licht te werpen op hetgeen in het kader van onderhavige asielaanvraag van verzoekende partijen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun beweerde bloedwraakproblematiek wordt vastgesteld.

Betreffende het door verzoekende partijen opgeworpen verzoek voor een psychiatrisch onderzoek van hun dochter K. merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze

poneren, de commissaris-generaal, noch de Raad ertoe gehouden was dit verzoek in te willigen. Immers, niets/geen enkele bepaling legt te dezen deze verplichting op, en het Commissariaat-generaal was er, niettegenstaande de samenwerkingsplicht, dan ook geenszins toe gehouden om met betrekking tot de door verzoekende partijen voorgelegde medische stukken inzake K. een tegenexpertise te laten uitvoeren. Overigens verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

4.5. De Raad wijst er voorts op dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat indien een bewijsmiddel wordt aangebracht dat een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dit de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker, na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat beoordelen in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int)).

Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, *quod non in casu*, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int)).

Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk (www.echr.coe.int)).

4.6. Daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van de beweerde bloedwraakproblematiek, werpen, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast en dient inzonderheid te worden benadrukt, de (neergelegde attesten inzake de) psychologische problemen van verzoekende partijen hun dochter K. hoe dan ook geen ander licht op en doen zij geenszins afbreuk aan de beschermingsmogelijkheden van verzoekende partijen in hun land van herkomst. Verzoekende partijen maken namelijk niet aannemelijk dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen dan wel eventueel andere problemen in de toekomst niet zouden kunnen of willen helpen. Uit niets blijkt en zij tonen niet *in concreto* aan dat het hen aan nationale bescherming ontbeert.

4.7. Tot slot dient er op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, de Raad, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, geenszins verplicht is elke grief van een verzoekschrift (afzonderlijk) inhoudelijk van een antwoord te bedienen.

Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 18 februari 2016 opgenomen grond weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS